

## Arrest

nr. 300 894 van 31 januari 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 2 september 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

#### **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u een Afgheans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 28 april 1992 in Qalai Salim Khan, in het district Farza van de provincie Kabul. Op uw zeven jaar verhuisde uw gezin naar Kabul, in de wijk Kotal Khaykhana, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U trouwde op achttienjarige leeftijd met uw echtgenote genaamd A., toen zij veertien jaar was. Samen hebben jullie twee zonen. In 2019 behaalde u een rechten diploma van de Dawat privé universiteit. In 2018 startte u te werken bij de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs, ook Voorzitterschap 099 genaamd. U was werkzaam als drukker bij een soort van administratieve dienst. Zo drukte u bijvoorbeeld diploma's, aanwezigheidslijsten en bevestigingsbrieven. Na de machtsovername was al het overheidspersoneel in gevaar. U trachtte te vluchten tijdens de evacuatie, waarin u niet slaagde. Nadien bent u vier dagen ondergedoken in uw eigen huis.

Omwillen van uw beroep voor de voormalige overheid verliet u Afghanistan vier dagen na de machtsovername. U kwam aan in België op 26 augustus 2022 en diende hier op 2 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten, kwamen de taliban twee maal naar uw huis. De eerste keer was tien dagen na de machtsovername. Ze hebben uw broers en familie bedreigd en spraken met uw broer S.. U denkt dat het tweede bezoek ongeveer twintig dagen tot één maand later was. De taliban doorzochten uw huis op zoek naar u en vonden uw documenten. Er waren op dat moment enkel vrouwen en uw broer, S., aanwezig in het huis. S. verstopte zich tussen de vrouwen. Hierna is uw familie verhuisd naar de Kote Sangi Qalai Wahid wijk in Kabul. Bovendien vluchtte S. naar Iran, vanwaar hij terug werd gedeporteerd naar Afghanistan. Momenteel verschuilt hij zich in het huis van uw familie.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van de toegangkaart tot uw werk, (3) kopie van een appreciatiebrieven van uw werk, (4) een kopie van uw diploma rechten, (5) kopieën van de elektronische taskara's van uw moeder en vader, (6) een kopie van het transcript van uw bachelor rechten, (7) opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwillen van uw beroep voor de voormalige overheid (CGVS, p.13). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardig kan worden gehecht aan de elementen waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat u een zeer vage, algemene en beperkte kennis hebt over uw beroep en de plaats van uw beroepsuitoefening, zijnde de door u benoemd als Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. Voor een eerste keer gevraagd wat u na uw rechten studies deed, antwoordt u dat u werkte bij de Nationale Veiligheid. De naam van uw dienst was Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. U vertelt dat de plaats ook bekend was als Voorzitterschap 099 (CGVS, p.4). Gevraagd hoe u deze job hebt gekregen, stelt u dat u een akkoord of overeenkomst kreeg van een vader van een vriend die al werkte bij de instantie. Met dit akkoord ging u naar de algemene dienst. Deze algemene dienst aanvaardde uw aanstelling en zo begon u er te werken (CGVS, p. 6-7 en 10-11). Hierbij is het weinig aannemelijk dat u over deze vader van uw vriend enkel kan vertellen dat hij daar werkzaam was als een leerkracht. U weet niet welke onderwerpen hij doceerde (CGVS, p.11), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep reeds uitholt, aangezien verwacht kan worden meer te weten over de man die u aan een job en contract hielp. Ten tweede, bent u in 28/03/1397 gestart met de job, wat overeenstemt met 18 juni 2018 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 9). U studeerde af van uw rechten opleiding in 2019 (zie administratief dossier, groene map, nr.4). Gevraagd hoelang u uw werk met studeren combineerde, kan u hier geen sluitend antwoord op geven (CGVS, p.11): “Ik weet niet precies hoeveel maanden.” Dit is zeer opmerkelijk, aangezien dit toch wel een intensieve combinatie moet geweest zijn. Verder, gevraagd uw taak te omschrijven, vertelt u vaagweg dat u documenten en diploma's moest afdrukken (CGVS, p.7). U voegt nog toe dat u papieren moest klaar

maken en afdrucken (CGVS, p.7). Als voorbeeld geeft u bevestigingsbrieven, diploma's, aanbevelingsbrieven, aanwezigheidslijsten en verzoekschriften (CGVS, p.7-8). U stelt dat de mensen de documenten op een bepaalde dag komen ophalen (CGVS, p.7). Gevraagd of ze één keer per week of per maand of iets dergelijk de documenten kwamen ophalen, stelt u dat het niet elke dag of maand was. Ze hadden een plan waarin mensen elk jaar afstudeerden. Bovendien konden mensen op willekeurige momenten een aanbevelingsbrief krijgen, als ze hun best deden (CGVS, p.7). Dit is een zeer vage beschrijving, die niet getuigt van een doorleefde ervaring, die wel verwacht kan worden als u deze job hebt uitgeoefend van 2018 tot de machtsovername in 2021 (CGVS, p.11 en administratief dossier, blauwe map, nr. 3). Aangespoord om toch doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de wijze van sortering van afgeprinte documenten, stelt u dat u de afgedrukte documenten in een map stak en deze in een kast legde. Wanneer mensen de documenten kwamen vragen, namen jullie ze uit de kast en gaven ze aan hen (CGVS, p.7). U voegt nog toe dat er mappen zijn per categorie afgeprinte materialen, bijvoorbeeld één map voor de diploma's, één voor de aanbevelingsbrieven, et cetera (CGVS, p.7-8). Dit zijn wederom vage en algemene beschrijvingen betreffende de uitvoering van uw taken, wat de geloofwaardigheid betreffende uw beroep niet ten goede komt. Ook uw kennis omtrent de structuur van uw instantie is beperkt te noemen. U kan vertellen dat er één directeur was met twee onderdirecteurs, waarvan er één verantwoordelijk was voor het lesgeven en één voor de administratie, zijnde uw dienst (CGVS, p.7; administratief dossier, groene map, opmerkingen NPO). Uw dienst bestond uit 12 mensen, inclusief de onderdirecteur (CGVS, p.8). Iedereen had zijn eigen specifieke taak binnen de dienst. U komt niet verder dan te vertellen dat er een designer, een typist en een drukker waren, en ook iemand die verantwoordelijk was om de documenten te ontvangen en iemand die de documenten terug bezorgd aan de mensen (CGVS, p.8-9). Dit zijn wederom uiterst vage en algemene verklaringen die alles behalve overtuigen van uw driejarig durende werkzaamheden bij de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. Van een persoon die de vierjarig durende rechten studies succesvol heeft afgerond en bovendien drie jaar gewerkt heeft in deze positie, kan verwacht worden meer gedetailleerd te kunnen vertellen over zijn taken en de werkwijze om deze taken uit te voeren, alsook over de structuur van zijn dienst. Daarbij, bent u niet op de hoogte van het lot van uw collega's of van het instituut zelf sinds de machtsovername (CGVS, p.17). Hierover legt u weinig consistente verklaringen af. Initieel stelt u dat u uw collega's probeerde te contacteren om foto's als bewijsstukken te verzamelen (CGVS, p.13). Later antwoordt u dat u geen contact hebt opgenomen met uw collega's, zodus bent u ook niet op de hoogte of ze zijn gevlucht (CGVS, p.17). Deze bovenstaande vaststellingen hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep uit.

Verder, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs zelf. Ten eerste, bent u niet op de hoogte welke opleidingen mensen er konden volgen (CGVS, p. 7 en 18). Nogmaals gevraagd, stelt u dat het een educatief centrum was zoals een andere universiteit, maar specifiek voor het leger, politie en nationale veiligheid (CGVS, p.9). Wanneer de mensen afstudeerden, werden ze verdeeld naar specifieke diensten (CGVS, p.9). Gewezen op het feit dat het uw taak was de diploma's af te printen en dat u dan toch zou kunnen weten wat hoe de opleidingen heten, antwoordt u eerst dat indien u een hogere positie had bekleed, dat u het mogelijks wel had geweten (CGVS, p.18), wat geen uitklaring is voor het gebrek aan kennis omtrent de nota bene door u afgeprinte diploma's. Dan herhaalt u dat het een educatief centrum was voor mensen om soldaat te worden bij het leger, politie of nationale veiligheid. Ze leerden "over het leger of de politie tijdens de studie die een soldaat moet krijgen" (CGVS, p.18). Dit zijn opnieuw uiterst vage antwoorden. Van iemands wiens taak het was onder andere de diploma's af te printen en in mappen te steken gedurende drie jaar, en die bovendien geschoold en geletterd is, kan verwacht worden de titels op de diploma's gelezen te hebben en ten minste deels onthouden te hebben. Ten tweede, legt u uit waar in Kabul het instituut zich geografisch bevond. Aanvankelijk stelt u dat het in de wijk Shashdarak, dichtbij de Arg (het presidentieel paleis van Afghanistan), in de vijfde politiezone was. Uw job was in Charhar Rahi Qambar, wat rotonde betekent (CGVS, p.9). Bij de DVZ verklaarde u dat u werkte in Charhai Qambar (DVZ, Verklaring DVZ, 09/11/2022). U vertelt later ook dat de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs precies naast uw universiteit, namelijk Dawat privé universiteit, ligt (CGVS, p.11). De wijk Shashdarak en de Dawat privé universiteit bevinden zich echter op ongeveer 11 km van elkaar (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 11), wat niet nabij elkaar te noemen is. De appreciatiebrief van uw werk biedt geen uitklaring, aangezien het is uitgegeven door the National Directorate of Security en er voor de rest geen enkele werklocatie afgeleid kan worden uit dit, toch wel zeer vage en algemene document (zie administratief dossier, groene map, document nr.3). Uitgaande van de combinatie van de ligging van Charhai Qambar, van de Dawat privé universiteit en de omschrijving die u geeft over de instelling en zijn doelpubliek, bedoelt u hoogstwaarschijnlijk the National Military Academy of Afghanistan, wat deel was van the Marshal Fahim National Defense University (zie administratief dossier, blauwe map, documenten nrs. 4-8). De gebouwen van deze instituties bevinden zich op dezelfde straat als Dawat Universiteit, namelijk op Qargha Road, dichtbij Qambar, in de vijfde politiezone (zie administratief dossier, blauwe map, documenten nrs. 6-8).

Ze zijn 11 tot 23 minuten wandelen van Dawat Universiteit (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.7). Van een persoon die de vier jaar durende rechten studies succesvol heeft afgerond en bovendien drie jaar gewerkt heeft in dezelfde dienst, kan verwacht worden de officiële namen van zijn institutie te kennen, hoogstwaarschijnlijk zijnde the National Military Academy of Afghanistan of the Marshal Fahim National Defense University en deze te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Het nalaten hiervan doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien, verklaart u dat er tijdens uw gehele tewerkstelling geen incident of niets specifiek is gebeurd (CGVS, p.11). U bent slechts op de hoogte van een incident dat gebeurde één jaar voor uw indiensttreding, in 1396 (CGVS, p.11). U bent echter niet op de hoogte van een incident dat gebeurde in februari 2020, waarbij minstens vijf mensen omkwamen vanwege een zelfmoordaanslag bij een toegangshekcheckpoint van de Marshal Fahim Military Academy (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 10). Aangezien u uw werkplaats omschrijft als zijnde nabij Dawat universiteit en de Marshal Fahim Military Academy hier dichtbij gelokaliseerd is (zie boven), kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte bent van het incident in februari 2020. Indien u werkelijk bij deze instantie werkzaam was tussen 2018 tot 2021, of daar toch zeker in de buurt van deze instantie tewerkgesteld was, zoals afgeleid kan worden uit uw verklaringen (zie boven), is het uiterst ongeloofwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt dat er geen incidenten zijn gebeurd tijdens uw tewerkstelling en dat u nalaat te vertellen over dit incident van 2020. Wanneer u werd gevraagd een incident of verhaal te vertellen dat kan aantonen dat u daar toen werkte, kiest u er zelfs voor om een incident ten tijde van voor de start van uw tewerkstelling te beschrijven (CGVS, p.11). Dit doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep.

Ten slotte, weet u niet hoe het logo van de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs er uit zag (CGVS, p.17). Gevraagd uit te leggen hoe het er uit zag, stelt u dat u het logo nog nooit op die manier hebt bekeken (CGVS, p.17). Dit is echter ongeloofwaardig, aangezien u zelf zegt dat ze het logo overal gebruikten (CGVS, p.17). Bovendien kan verwacht worden dat het logo van de instantie ook op de documenten zoals diploma's en aanbevelingsbrieven werd gebruikt, waarvan het uw taak was deze gedurende drie jaar af te printen. Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat u het logo niet kan beginnen te beschrijven. U weet daarenboven ook niet of uw instantie een website had (CGVS, p.17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als drukker bij de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs, wat ook de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn, teniet doet. Ook wat betreft de verklaringen die u aflegt over de problemen die voortvloeien uit het beroep, moet benadrukt worden dat deze niet kunnen overtuigen.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie, die plaatsvonden na uw vertrek. De taliban kwamen een eerste keer uw huis bezoeken op zoek naar u tien tot vijftien dagen na de machtsovername (CGVS, p.15). De tweede keer doorzochten ze uw huis en vonden ze uw documenten, waardoor ze volgens u zeker waren dat u werkte voor de overheid. U vermoedt dat het twintig dagen tot één maand later was (CGVS, p.15). Hierna verhuisde uw familie naar een andere wijk van Kabul, zijnde Kote Sangi Qalai Wahid (CGVS, p.14). Gevraagd of uw familie voorzorgsmaatregelen nam na het eerste bezoek van de taliban, stelt u dat "ze niets konden doen, omdat de taliban overal zijn in Afghanistan. Ze konden bijvoorbeeld niet naar een andere plaats gaan waar een andere overheid was." (CGVS, p.16). Gewezen op het feit dat uw familie echter verhuisde na het tweede bezoek van de taliban en dus wel een voorzorgsmaatregel kon stellen, antwoordt u initieel ontwijkend dat uw familie na de doorzoeking is verhuisd (CGVS, p.16). De vraag herhaald, verklaart u dat uw familie verhuisd is omdat ze herkenbaar waren in de eerdere wijk. Nu wonen ze op een plaats met andere burens die niet weten wie uw familie is (CGVS, p.16). Dit is echter geen uitklaring voor het gebrek aan daden vanwege uw familie na het eerste bezoek. Hierop gewezen, vermoedt u dat uw familie mogelijks dacht dat de taliban na de eerste keer niet meer zouden terugkomen (CGVS, p.16). Deze incidenten vonden echter plaats na de machtsovername, in een periode waar de macht van de taliban alomvattend was. Daardoor kon uw familie verwacht hebben dat de talibanleden zouden terugkeren naar uw ouderlijk huis. Uw familie zou bovendien ten minste uw werkdocumenten kunnen vernietigd hebben uit angst voor de gevolgen van het vinden ervan. Verder, is het weinig aannemelijk dat de taliban uw familie wel konden vinden in hun eerdere woonplaats in Kotal Khaykhana, maar niet in hun huidige woning in Kote Sangi Qalai Wahid, waardoor de taliban hen niet meer hebben lastig gevallen na hun verhuizing (CGVS, p.16-17). Kortom kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de periode na uw vertrek uit Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief, zijnde uw beroep voor een voormalige overheidsinstantie en de hieruit volgende vervolgingsfeiten.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De taskara's van u en uw familieleden geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit. Uw diploma rechten en uw transcript van uw bachelor ondersteunen enkel de verklaringen over uw studies en dit staat niet ter discussie.

Uw certificaat en toegangkaart tot uw werkplaats volstaan verder niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw beroep te herstellen. Over al deze documenten dient verder opgemerkt te worden dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit deze documenten kan bovendien niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die u of uw familie zouden meegemaakt hebben in verband met deze job. Het is daarenboven opmerkelijk dat u slechts deze twee documenten kan neerleggen ter ondersteuning van uw beweerde professionele activiteiten. U verklaart dat u veel foto's en documenten in verband met uw werk zou gehad hebben, maar dat u deze niet meer kan voorleggen na de inval van de taliban in uw huis. De documenten die u wel kan voorleggen, zou u op een memory card bewaard hebben (CGVS, p. 3). U klaart hiermee echter geenszins uit om welke reden u slechts twee documenten op deze memory card zou bewaren en niet de vele andere documenten en foto's waarover u beschikt zou hebben om uw verklaringen over uw werk te ondersteunen.

Door het feit dat u deze twee documenten wel voorlegt, toont u aan zich bewust te zijn van het belang van dergelijke documenten in het kader van uw procedure, wat bovenstaande enkel nog minder aannemelijk maakt. U verklaart hierover dat het gewoon toeval zou zijn dat deze twee documenten op de stick stonden en de andere niet, dat u niet wist dat u die documenten nog zou nodig hebben (CGVS, p. 13), wat in het licht van bovenstaande niet weerhouden kan worden als afdoende uitklaring.

In verband met de e-mail die het CGVS op 23 juni 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.



Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van



die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

**EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabu\\_I\\_Citry\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf))

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"*

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

## **3. Bevoegdheid**

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

#### 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van zijn werk voor de voormalige Afghaanse overheid, waardoor hij de taliban vreest, die intussen de macht in Afghanistan hebben overgenomen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker slechts vage en algemene verklaringen kan afleggen over zijn werk bij de voormalige Afghaanse overheid, temeer daar hij niet op de hoogte is van het lot van zijn collega's en/of de dienst waarvoor hij werkte sedert de machtsovername door de taliban in Afghanistan:

*"Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat u een zeer vage, algemene en beperkte kennis hebt over uw beroep en de plaats van uw beroepsuitoefening, zijnde de door u benoemd als Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. Voor een eerste keer gevraagd wat u na uw rechten studies deed, antwoordt u dat u werkte bij de Nationale Veiligheid. De naam van uw dienst was Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. U vertelt dat de plaats ook bekend was als Voorzitterschap 099 (CGVS, p.4). Gevraagd hoe u deze job hebt gekregen, stelt u dat u een akkoord of overeenkomst kreeg van een vader van een vriend die al werkte bij de instantie. Met dit akkoord ging u naar de algemene dienst. Deze algemene dienst aanvaardde uw aanstelling en zo begon u er te werken (CGVS, p. 6-7 en 10-11). Hierbij is het weinig aannemelijk dat u over deze vader van uw vriend enkel kan vertellen dat hij daar werkzaam was als een leerkracht. U weet niet welke onderwerpen hij doceerde (CGVS, p.11), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep reeds uitholt, aangezien verwacht kan worden meer te weten over de man die u aan een job en contract hielp. Ten tweede, bent u in 28/03/1397 gestart met de job, wat overeenstemt met 18 juni 2018 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 9). U*

studeerde af van uw rechten opleiding in 2019 (zie administratief dossier, groene map, nr.4). Gevraagd hoelang u uw werk met studeren combineerde, kan u hier geen sluitend antwoord op geven (CGVS, p.11): "Ik weet niet precies hoeveel maanden." Dit is zeer opmerkelijk, aangezien dit toch wel een intensieve combinatie moet geweest zijn. Verder, gevraagd uw taak te omschrijven, vertelt u vaagweg dat u documenten en diploma's moest afdrukken (CGVS, p.7). U voegt nog toe dat u papieren moest klaar maken en afdrukken (CGVS, p.7). Als voorbeeld geeft u bevestigingsbrieven, diploma's, aanbevelingsbrieven, aanwezigheidslijsten en verzoekschriften (CGVS, p.7-8). U stelt dat de mensen de documenten op een bepaalde dag komen ophalen (CGVS, p.7). Gevraagd of ze één keer per week of per maand of iets dergelijk de documenten kwamen ophalen, stelt u dat het niet elke dag of maand was. Ze hadden een plan waarin mensen elk jaar afstudeerden. Bovendien konden mensen op willekeurige momenten een aanbevelingsbrief krijgen, als ze hun best deden (CGVS, p.7). Dit is een zeer vage beschrijving, die niet getuigt van een doorleefde ervaring, die wel verwacht kan worden als u deze job hebt uitgeoefend van 2018 tot de machtsovername in 2021 (CGVS, p.11 en administratief dossier, blauwe map, nr. 3). Aangespoord om toch doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de wijze van sortering van afgeprinte documenten, stelt u dat u de afgedrukte documenten in een map stak en deze in een kast legde. Wanneer mensen de documenten kwamen vragen, namen jullie ze uit de kast en gaven ze aan hen (CGVS, p.7). U voegt nog toe dat er mappen zijn per categorie afgeprinte materialen, bijvoorbeeld één map voor de diploma's, één voor de aanbevelingsbrieven, et cetera (CGVS, p.7-8). Dit zijn wederom vage en algemene beschrijvingen betreffende de uitvoering van uw taken, wat de geloofwaardigheid betreffende uw beroep niet ten goede komt. Ook uw kennis omtrent de structuur van uw instantie is beperkt te noemen. U kan vertellen dat er één directeur was met twee onderdirecteurs, waarvan er één verantwoordelijk was voor het lesgeven en één voor de administratie, zijnde uw dienst (CGVS, p.7; administratief dossier, groene map, opmerkingen NPO). Uw dienst bestond uit 12 mensen, inclusief de onderdirecteur (CGVS, p.8). Iedereen had zijn eigen specifieke taak binnen de dienst. U komt niet verder dan te vertellen dat er een designer, een typist en een drukker waren, en ook iemand die verantwoordelijk was om de documenten te ontvangen en iemand die de documenten terug bezorgd aan de mensen (CGVS, p.8-9). Dit zijn wederom uiterst vage en algemene verklaringen die alles behalve overtuigen van uw driejarig durende werkzaamheden bij de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs. Van een persoon die de vierjarig durende rechten studies succesvol heeft afgerond en bovendien drie jaar gewerkt heeft in deze positie, kan verwacht worden meer gedetailleerd te kunnen vertellen over zijn taken en de werkwijze om deze taken uit te voeren, alsook over de structuur van zijn dienst. Daarbij, bent u niet op de hoogte van het lot van uw collega's of van het instituut zelf sinds de machtsovername (CGVS, p.17). Hierover legt u weinig consistente verklaringen af. Initieel stelt u dat u uw collega's probeerde te contacteren om foto's als bewijsstukken te verzamelen (CGVS, p.13). Later antwoordt u dat u geen contact hebt opgenomen met uw collega's, zodus bent u ook niet op de hoogte of ze zijn gevlucht (CGVS, p.17). Deze bovenstaande vaststellingen hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep uit."

(ii) verzoekers verklaringen over de dienst van de voormalige Afghaanse overheid, waarvoor hij stelt te hebben gewerkt, te wensen over laten:

"Verder, hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs zelf. Ten eerste, bent u niet op de hoogte welke opleidingen mensen er konden volgen (CGVS, p. 7 en 18). Nogmaals gevraagd, stelt u dat het een educatief centrum was zoals een andere universiteit, maar specifiek voor het leger, politie en nationale veiligheid (CGVS, p.9). Wanneer de mensen afstudeerden, werden ze verdeeld naar specifieke diensten (CGVS, p.9). Gewezen op het feit dat het uw taak was de diploma's af te printen en dat u dan toch zou kunnen weten wat hoe de opleidingen heten, antwoordt u eerst dat indien u een hogere positie had bekleed, dat u het mogelijks wel had geweten (CGVS, p.18), wat geen uitklaring is voor het gebrek aan kennis omtrent de nota bene door u afgeprinte diploma's. Dan herhaalt u dat het een educatief centrum was voor mensen om soldaat te worden bij het leger, politie of nationale veiligheid. Ze leerden "over het leger of de politie tijdens de studie die een soldaat moet krijgen" (CGVS, p.18). Dit zijn opnieuw uiterst vage antwoorden. Van iemands wiens taak het was onder andere de diploma's af te printen en in mappen te steken gedurende drie jaar, en die bovendien geschoold en geletterd is, kan verwacht worden de titels op de diploma's gelezen te hebben en ten minste deels onthouden te hebben. Ten tweede, legt u uit waar in Kabul het instituut zich geografisch bevond. Aanvankelijk stelt u dat het in de wijk Shashdarak, dichtbij de Arg (het presidentieel paleis van Afghanistan), in de vijfde politiezone was. Uw job was in Charhar Rahi Qambar, wat rotonde betekent (CGVS, p.9). Bij de DVZ verklaarde u dat u werkte in Charhai Qambar (DVZ, Verklaring DVZ, 09/11/2022). U vertelt later ook dat de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs precies naast uw universiteit, namelijk Dawat privé universiteit, ligt (CGVS, p.11). De wijk Shashdarak en de Dawat privé universiteit bevinden zich echter op ongeveer 11 km van elkaar (zie administratief dossier, blauwe map, document



nr. 11), wat niet nabij elkaar te noemen is. De appreciatiebrief van uw werk biedt geen uitklaring, aangezien het is uitgegeven door the National Directorate of Security en er voor de rest geen enkele werklocatie afgeleid kan worden uit dit, toch wel zeer vage en algemene document (zie administratief dossier, groene map, document nr.3). Uitgaande van de combinatie van de ligging van Charhai Qambar, van de Dawat privé universiteit en de omschrijving die u geeft over de instelling en zijn doelpubliek, bedoelt u hoogstwaarschijnlijk the National Military Academy of Afghanistan, wat deel was van the Marshal Fahim National Defense University (zie administratief dossier, blauwe map, documenten nrs. 4-8). De gebouwen van deze instituties bevinden zich op dezelfde straat als Dawat Universiteit, namelijk op Qargha Road, dichtbij Qambar, in de vijfde politiezone (zie administratief dossier, blauwe map, documenten nrs. 6-8). Ze zijn 11 tot 23 minuten wandelen van Dawat Universiteit (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.7). Van een persoon die de vier jaar durende rechten studies succesvol heeft afgerond en bovendien drie jaar gewerkt heeft in dezelfde dienst, kan verwacht worden de officiële namen van zijn institutie te kennen, hoogstwaarschijnlijk zijnde the National Military Academy of Afghanistan of the Marshal Fahim National Defense University en deze te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Het nalaten hiervan doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”;

(iii) verzoeker slechts een incident kan aanhalen dat in de buurt van de plaats van zijn tewerkstelling plaatsvond vóór dat hij daar werkte en geen weet heeft van een incident dat er blijkt de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') plaatsvond in februari 2020:

“Bovendien, verklaart u dat er tijdens uw gehele tewerkstelling geen incident of niets specifiek is gebeurd (CGVS, p.11). U bent slechts op de hoogte van een incident dat gebeurde één jaar voor uw indiensttreding, in 1396 (CGVS, p.11). U bent echter niet op de hoogte van een incident dat gebeurde in februari 2020, waarbij minstens vijf mensen omkwamen vanwege een zelfmoordaanslag bij een toegangschekpoint van de Marshal Fahim Military Academy (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 10). Aangezien u uw werkplaats omschrijft als zijnde nabij Dawat universiteit en de Marshal Fahim Military Academy hier dichtbij gelokaliseerd is (zie boven), kan verwacht worden dat u minstens op de hoogte bent van het incident in februari 2020. Indien u werkelijk bij deze instantie werkzaam was tussen 2018 tot 2021, of daar toch zeker in de buurt van deze instantie tewerkgesteld was, zoals afgeleid kan worden uit uw verklaringen (zie boven), is het uiterst ongeloofwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt dat er geen incidenten zijn gebeurd tijdens uw tewerkstelling en dat u nalaat te vertellen over dit incident van 2020. Wanneer u werd gevraagd een incident of verhaal te vertellen dat kan aantonen dat u daar toen werkte, kiest u er zelfs voor om een incident ten tijde van voor de start van uw tewerkstelling te beschrijven (CGVS, p.11). Dit doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beroep.”;

(iv) verzoeker niet weet hoe het logo eruitziet dat zijn werkgever gebruikte en evenmin of er een website werd gebruikt:

“Ten slotte, weet u niet hoe het logo van de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs er uit zag (CGVS, p.17). Gevraagd uit te leggen hoe het er uit zag, stelt u dat u het logo nog nooit op die manier hebt bekeken (CGVS, p.17). Dit is echter ongeloofwaardig, aangezien u zelf zegt dat ze het logo overal gebruikten (CGVS, p.17). Bovendien kan verwacht worden dat het logo van de instantie ook op de documenten zoals diploma's en aanbevelingsbrieven werd gebruikt, waarvan het uw taak was deze gedurende drie jaar af te printen. Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat u het logo niet kan beginnen te beschrijven. U weet daarenboven ook niet of uw instantie een website had (CGVS, p.17).”;

(v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij de voormalige Afghaanse overheid, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van deze tewerkstelling:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als drukker bij de Directie Nationale Veiligheidsstudies en Onderwijs, wat ook de geloofwaardigheid van uw beweerde asielmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn, teniet doet. Ook wat betreft de verklaringen die u aflegt over de problemen die voortvloeien uit het beroep, moet benadrukt worden dat deze niet kunnen overtuigen.”;

(vi) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie zou hebben ondervonden na zijn vertrek uit Afghanistan:

“De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie, die plaatsvonden na uw

vertrek. De taliban kwamen een eerste keer uw huis bezoeken op zoek naar u tien tot vijftien dagen na de machtsovername (CGVS, p.15). De tweede keer doorzochten ze uw huis en vonden ze uw documenten, waardoor ze volgens u zeker waren dat u werkte voor de overheid. U vermoedt dat het twintig dagen tot één maand later was (CGVS, p.15). Hierna verhuisde uw familie naar een andere wijk van Kabul, zijnde Kote Sangi Qalai Wahid (CGVS, p.14). Gevraagd of uw familie voorzorgsmaatregelen nam na het eerste bezoek van de taliban, stelt u dat “ze niets konden doen, omdat de taliban overal zijn in Afghanistan. Ze konden bijvoorbeeld niet naar een andere plaats gaan waar een andere overheid was.” (CGVS, p.16). Gewezen op het feit dat uw familie echter verhuisde na het tweede bezoek van de taliban en dus wel een voorzorgsmaatregel kon stellen, antwoordt u initieel ontwijkend dat uw familie na de doorzoeking is verhuisd (CGVS, p.16). De vraag herhaald, verklaart u dat uw familie verhuisd is omdat ze herkenbaar waren in de eerdere wijk. Nu wonen ze op een plaats met andere burens die niet weten wie uw familie is (CGVS, p.16). Dit is echter geen uitklaring voor het gebrek aan daden vanwege uw familie na het eerste bezoek. Hierop gewezen, vermoedt u dat uw familie mogelijks dacht dat de taliban na de eerste keer niet meer zouden terugkomen (CGVS, p.16). Deze incidenten vonden echter plaats na de machtsovername, in een periode waar de macht van de taliban alomvattend was. Daardoor kon uw familie verwacht hebben dat de talibanleden zouden terugkeren naar uw ouderlijk huis. Uw familie zou bovendien ten minste uw werkdocumenten kunnen vernietigd hebben uit angst voor de gevolgen van het vinden ervan. Verder, is het weinig aannemelijk dat de taliban uw familie wel konden vinden in hun eerdere woonplaats in Kotal Khaykhana, maar niet in hun huidige woning in Kote Sangi Qalai Wahid, waardoor de taliban hen niet meer hebben lastig gevallen na hun verhuizing (CGVS, p.16-17). Kortom kan het bestaan van een aan uw persoon gelinkte vrees voor vervolging niet afgeleid worden uit de verklaringen die u aflegt over de periode na uw vertrek uit Afghanistan.”;

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

*“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.*

*De taskara's van u en uw familieleden geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit. Uw diploma rechten en uw transcript van uw bachelor ondersteunen enkel de verklaringen over uw studies en dit staat niet ter discussie.*

*Uw certificaat en toegangkaart tot uw werkplaats volstaan verder niet op zichzelf om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw beroep te herstellen. Over al deze documenten dient verder opgemerkt te worden dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

*Uit deze documenten kan bovendien niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die u of uw familie zouden meegemaakt hebben in verband met deze job. Het is daarenboven opmerkelijk dat u slechts deze twee documenten kan neerleggen ter ondersteuning van uw beweerde professionele activiteiten. U verklaart dat u veel foto's en documenten in verband met uw werk zou gehad hebben, maar dat u deze niet meer kan voorleggen na de inval van de taliban in uw huis. De documenten die u wel kan voorleggen, zou u op een memory card bewaard hebben (CGVS, p. 3). U klaart hiermee echter geenszins uit om welke reden u slechts twee documenten op deze memory card zou bewaren en niet de vele andere documenten en foto's waarover u beschikt zou hebben om uw verklaringen over uw werk te ondersteunen. Door het feit dat u deze twee documenten wel voorlegt, toont u aan zich bewust te zijn van het belang van dergelijke documenten in het kader van uw procedure, wat bovenstaande enkel nog minder aannemelijk maakt. U verklaart hierover dat het gewoon toeval zou zijn dat deze twee documenten op de stick stonden en de andere niet, dat u niet wist dat u die documenten nog zou nodig hebben (CGVS, p. 13), wat in het licht van bovenstaande niet weerhouden kan worden als afdoende uitklaring.*

*In verband met de e-mail die het CGVS op 23 juni 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker stelt dat het tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijk was om de juiste Nederlandse vertaling te kunnen weten van de dienst waarvoor hij werkte:

*“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker in tegenstelling tot wat het CGVS beweert zeer veel informatie kon geven over zijn werk! Bovendien vergeet het CGVS dat de tolk het zeer moeilijk had om bepaalde zaken te vertalen (deels omdat er geen Nederlands woord voor is).*

*De tolk moest zeer vaak opzoeken doen op de gsm en deed z'n best maar deze kanttekening is wel belangrijk. De raadsman merkte dit ook op aan het einde van de NPO.*

*Verzoeker werkt voor “Directie nationale veiligheidsstudies en Onderwijs”. Dit is helemaal geen eensluidende vertaling. Door de beeldige vertaler van de advocaat wordt het zelfde woord als “Directoraat nationale veiligheid sectie onderwijs en studies” vertaald.*

*Het CGVS begrijpt duidelijk niet waar verzoeker precies werkte maar dit is te wijten aan het gegeven dat er geen eenduidige vertaling is voor de dienst. Dit kan dan ook geen enkele afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeker.*

*Het is onderdeel van de nationale veiligheid en niet van defensie. Dit is iets apart in Afghanistan.*

*Verzoeker legt uit dat de hoofdvesting in Shashdarak ligt en dat de vestiging waar hij werkte naast Dawit Univeristy ligt, in Charahai Sambar. Zijn verklaringen zijn dus niet tegenstrijdig zoals het CGVS voorhoudt. Shashdarak waar de hoofdvesting is, ligt inderdaad zo'n 11 km van Dawit universiteit (waar de vestiging van verzoeker lag).*

*Het heeft niets te maken met de National Military Academy verbonden aan Mashal Fahim National Defens University dat inderdaad een eind verderop liggen in dezelfde zeer lange en grote straat. Dit is een onderdeel van het ministerie van defensie.*

*Het incident waarover het CGVS spreekt gebeurde dan ook geenszins waar verzoeker werkte. Hij weet dat er daar waar een aanslag is gepleegd maar het CGVS vroeg om incidenten op zijn werk.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker hieromtrent niets uiteenzette in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden overgemaakt. Evenmin brengt verzoeker bij zijn verzoekschrift, of aanvullende nota of ter terechtzitting enige vertaling bij van de dienst waarvoor hij stelt te hebben gewerkt. Waar verzoeker aanvoert dat de naam van deze dienst tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verkeerd werd vertaald, komt hij dan ook niet verder dan het opwerpen van blote beweringen. Dit klemt des te meer daar verzoeker bevestigt dat de vestiging waar hij werkte vlakbij de Dawit-Universiteit is gelegen, doch dat hij niet op de hoogte blijkt van een veiligheidsincident in de buurt van zijn plaats van tewerkstelling in februari 2020 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en enkel een incident vermeldt dat vóór zijn indiensttreding plaats zou hebben gevonden. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker het incident van februari 2020 zelf zou vermelden wanneer hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar veiligheidsincidenten op zijn werk, *quod non*.

Waar verzoeker verder stelt dat hij wel degelijk veel details over zijn werk heeft gegeven, zoals de structuur van de dienst, het benoemen van de directeurs en de voorzitter, het loon, de vervoerskosten en de bonussen die hij ontving en de wijze waarop hij naar zijn werk ging, dient vastgesteld dat hij hiermee echter geen ander licht werpt op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid op verschillende punten te wensen overlaat. Zo is verzoekers omschrijving van zijn taken vaag en algemeen, weet hij niet welke documenten er op zijn dienst precies konden worden afgehaald hoewel hij deze zelf zou afdrukken en klasseren, weet hij evenmin wat het lot is van zijn collega's en/of dienst sedert de machtsvername door de taliban, en kent hij bovendien het logo van zijn dienst niet en weet hij zelfs niet of zijn dienst al dan niet

een website had. Het geheel van deze elementen toont afdoende verzoekers gebrekkige kennis aan en schraagt het besluit dat bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Voorts komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar hij betoogt als volgt:

*“Verzoeker kan toch vele zaken erg gedetailleerd beschrijven, geeft meermaals concrete voorbeelden. Dit weegt niet op tegen het gegeven dat verzoeker niet kan zeggen welke les de vader van zijn vriend precies gaf bijvoorbeeld. Of nog dat de verzoeker zegt enkele maanden werk en studies te hebben gecombineerd is weldegelijk waar en in overeenstemming met zijn documenten. Dat hij net precies het aantal maanden benoemd kan dan ook geen enkele afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Alwaar verzoeker de functies van zijn collega’s beschrijft dient te worden onderlijnd dat verzoeker slechts enkel voorbeelden gaf, dewelke hij op het moment dat hij de vraag spontaan in hen opkwam. En of er nu concrete vervolgingsfeiten tav de familie werden gesteld of niet. Het gegeven dat verzoeker voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt maakt dat hij een erkenningstatuut moet krijgen (zie verder).”*

Indien verzoeker via de vader van een vriend op de dienst waar hij stelt hebben gewerkt aan de slag kon gaan, kan wel degelijk worden verwacht dat hij enige kennis heeft over de taken die die vader bij deze dienst had. Ook kan worden verwacht dat verzoeker enigszins kan duiden hoelang hij tegelijk bij de dienst werkte en nog aan het studeren was, gelet op de moeilijke combinatie tussen beide. Verzoeker verklaarde zelf dat zijn familie na zijn vertrek problemen ondervond met de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hierover gedetailleerde, coherente, doorleefde en aannemelijke verklaringen kan afleggen. In de bestreden beslissing wordt evenwel op pertinente wijze gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de problemen van zijn familie sedert zijn vertrek. Hierdoor wordt wel degelijk afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Waar verzoeker verder opmerkt dat hij zijn originele taskara heeft voorgelegd en niet enkel een kopie, dient erop gewezen dat verzoekers identiteit heden niet wordt betwist. Op zich kan uit deze taskara verzoekers voorgehouden tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid en/of zijn beweerde problemen met de taliban omwille hiervan niet worden afgeleid. Betreffende de documenten inzake zijn tewerkstelling betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat en moet aangeven waarom een bepaald document vals zou zijn. Verzoeker gaat er echter verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten betreffende zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel gewezen op de corruptie en documentfraude in Afghanistan en het feit dat verzoeker enkel een kopie voorlegt van een werkcertificaat en een toegangkaart, wat de bewijswaarde van deze documenten reeds danig relativeert. Er wordt tevens terecht vastgesteld dat het certificaat slechts vaag en algemeen is daar er niet eens een werklocatie uit kan worden afgeleid, alsook dat verzoeker slechts deze twee documenten voorlegt hoewel hij beweert meerdere documenten te hebben gehad, waarvan er enkele in handen van de taliban zouden zijn gekomen na hun tweede bezoek aan verzoekers familie na zijn vertrek, waaromtrent op zijn beurt terecht wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie deze documenten niet vernietigde na het eerste bezoek van de taliban aan hun huis. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten op zich niet volstaan om zijn beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid alsnog aan te tonen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift wijst op landeninformatie waaruit blijkt dat medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid een risicoprofiel hebben sedert de machtsovername door de taliban in Afghanistan, dient erop gewezen dat dit *in casu* niet relevant is aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid. Verder betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie

en die bijgevolg op zich niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog concreet aan te tonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekommen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid *“to play the game”*). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.



In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

6.3.3. *In casu* voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift:

*“Zoals hoger reeds aangegeven moet er een toekomstgerichte beoordeling worden gemaakt van de vrees tot vervolging.*

*Hierbij dient rekening gehouden te worden met het specifieke profiel van verzoeker.*

*Dat verzoeker zich daarenboven in een kwetsbare positie bevindt door het feit dat hij Afghanistan heeft verlaten en sedertdien buiten Afghanistan leeft en in “Westerse” landen verbleef.*

*Hij verblijft dus enige tijd in Europa.*

*Verzoeker grijpt alle kansen in België en is vollop bezig met het leren van de taal.*

*[...]*

*Het kan evenwel niet ontkend worden dat de verzoeker minstens als Westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan door zijn verblijf in België*

*in de ogen van de Taliban.*

*Dat de Taliban nu ook in de regio van verzoeker de macht volledig heeft overgenomen.”*

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 28 april 1992 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in september 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 29 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij Nederlands leert en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

*a) doodstraf of executie; of,*

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*  
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER